

Arrest

nr. 285 687 van 3 maart 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 4 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 mei 2022 houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE MARTELAERE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 7 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in bij de Belgische autoriteiten. Na onderzoek blijkt dat verzoeksters vingerafdrukken reeds op 11 november 2020 in Italië werden afgenomen in het kader van een VIB. De Italiaanse instanties stemden op 3 december 2021 in met verzoeksters overname. De gemachtigde beslist op 4 januari 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeksters beroep tegen voormelde beslissing is verworpen bij arrest nr. 285 686 van 3 maart 2023.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 13 mei 2022 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Dit is de bestreden beslissing:

“Overwegende dat de persoon die verklaart te heten K. N. T. (...) geboren te Keren, op 26.06.1993 en van nationaliteit te zijn : Eritrea het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 13.05.2022

Overwegende dat op 03.12.2021 een akkoord werd bekomen van lidstaat Italië op grond van artikel 18(1)b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna Dublin III Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublin III Verordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin III Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin III Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 21.01.2022 een beslissing 'bijlage 26quater' werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 13.05.2022 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin III Verordening omdat:

De betrokkene was op 04.01.2022 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Ze kreeg op 21.01.2022 rechtstreeks kennis van de beslissing.

Op 04.02.2022 deelde de betrokkene via een bericht van haar advocaat mee dat ze zou gaan verblijven op het volgende adres : (...).

De betrokkene diende op 21.02.2022 een verzoek tot vernietiging van de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) d.d. 03.12.2021 in. In het verzoekschrift wordt gemeld dat de betrokkene wat de beroepsprocedure betreft woonplaats kiest te “(...)” te weten het adres van het kabinet van haar advocaat.

De politie van de zone BruNo verrichtte op 18.04.2022 en op 19.04.2022 telkens twee controles op het bovenvermelde adres in Brussel. De betrokkene werd bij deze controles niet aangetroffen.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende haar verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft. Het is wel de taak van onze diensten te bewerkstelligen dat de betrokkene binnen een termijn van 6 maanden volgend op het akkoord tot terugname wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 (“Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland”) van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : “Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening

verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat”.

De betrokkene maakte geen nieuwe verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten.

Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 29.2 en 27.3 van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 3 en 13 EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het middel luidt:

“Artikel 29.2 van de Dublinverordening 604/2013 bepaalt:

1. De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.

Als overdrachten aan de verantwoordelijke lidstaat plaatsvinden in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide, dragen de lidstaten er zorg voor dat dit op humane wijze gebeurt, met volledige eerbiediging van de grondrechten en de menselijke waardigheid.

De verzoekende lidstaat verstrekt de verzoeker zo nodig een doorlaatbewijs. De Commissie stelt uitvoeringshandelingen betreffende het model van dit doorlaatbewijs vast. Deze uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure.

De verantwoordelijke lidstaat laat de verzoekende lidstaat weten dat de betrokkene is aangekomen of dat hij zich niet binnen de gestelde termijn heeft gemeld.

Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.

De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen eenvormige voorwaarden vast voor het overleg en de uitwisseling van informatie tussen de lidstaten, met name in geval van uitgestelde of te laat verrichte overdracht, overdracht na impliciete aanvaarding, overdracht van minderjarigen of afhankelijke personen, en overdrachten in de vorm van gecontroleerd vertrek. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure.

De Vandale definieert het begrip “onderduiken” als volgt (cf. <https://www.vandale.nl/gratis-woordenboek/nederlands/betekenis/onderduiken#.XoOGL-ozapo>):

onderduiken (dook onder, is ondergedoken)

1. onder water verdwijnen

2. zich (tijdelijk) verborgen houden

Het Hof van Justitie verduidelijkte het volgende (HvJ dd. 19 maart 2019 In zaak C-163/17, https://www.agii.be/sites/default/files/hvj_c163_17.pdf):

In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure.

De context van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening en de door die verordening beoogde doelstellingen verzetten zich er evenwel tegen dat deze bepaling aldus wordt uitgelegd dat de bevoegde autoriteiten in een situatie waar de overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de betrokken persoon de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder die autoriteiten daarvan op de hoogte te brengen, het bewijs moeten leveren dat die persoon werkelijk de bedoeling had om zich aan deze autoriteiten te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen.

De verwerende partij stelt aldus dat de verzoekende partij zich moedwillig verborgen houdt. Dit klopt niet. De verwerende partij tracht een beroep te doen op overweging 62, maar ook dit klopt in casu niet:

Om de doeltreffende werking van het Dublin-systeem en de verwezenlijking van de doelstellingen ervan te waarborgen, dient derhalve te worden geoordeeld dat wanneer de overdracht van de betrokken persoon niet kan worden uitgevoerd omdat hij de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, die autoriteiten het recht hebben ervan uit te gaan dat die persoon de bedoeling had om zich te onttrekken aan deze autoriteiten om zijn overdracht te voorkomen, op voorwaarde evenwel dat deze persoon naar behoren werd ingelicht over de verplichtingen die dienaangaande op hem rusten.

Zij heeft de verwerende partij immers op de hoogte gehouden van haar verblijfplaats. Op 4 februari 2022 stuurde haar raadsman immers een e-mail aan de verwerende partij met de melding dat zij voortaan te (...) verbleef. Dit is niet kenmerkend voor een persoon die onderduikt. Integendeel, een dergelijk persoon wenst zijn verblijfplaats juist verborgen te houden. Volgens de verwerende partij klopt dit adres niet en zij baseert zich hiervoor op een ongetekend PV van “de politie” die vier woonstcontroles dd. 18 en 19 april 2022 zou hebben uitgevoerd (zie administratief dossier): (...)

Bovendien is het onduidelijk wie de verbalisant ter zake is. Er staat geen handtekening onder het PV, wat het PV sowieso ongeldig maakt. Alleen al daarom is de beslissing, gebaseerd op dit gebrekkig rapport, onherroepelijk gevitieerd.

Maar er is meer. Onderduiken impliceert immers een actieve handeling, namelijk zich wetens en willens zich onttrekken, “zich verborgen houden”. Dit betekent niet dat de verzoekende partij zichzelf een soort huisarrest zou moeten opleggen, waarbij zij niet meer mag gaan wandelen, vrienden bezoeken of gaan shoppen. Hetzelfde geldt trouwens mocht zij nog in een Fedasilcentrum verblijven: ook dan mag zij zich nog buitenshuis begeven. Er wordt dus geen opzettelijk onttrekken aan de autoriteiten aangetoond. Evenmin maakt de verwerende partij aannemelijk dat zij de verzoekende partij, conform overweging 62 van bovenvermeld arrest, duidelijk zou hebben gemaakt dat zij haar verblijfplaats zelfs niet tijdelijk mogen verlaten. Alles wijst dus op een hoogst onzorgvuldig onderzoek, wat met zich meebrengt dat de thans bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel (onderdeel van de materiële motiveringsverplichting) schendt.

Dat de verzoekende partij niet actief haar medewerking verleent aan een overdracht wordt niet ontkend, maar kan haar ook niet kwalijk worden genomen. Evenmin staat dit gelijk aan ‘onderduiken’. De verzoekende partij wenst enkel dat haar grieven, in de zin van artikel 3 EVRM zoals uiteengezet in haar verzoekschrift tegen de bijlage 26quater.

Artikel 27.3 van de Dublinverordening (EU) nr. 604/2013 bepaalt immers:

Voor een beroep of een bezwaar tegen het overdrachtsbesluit bepalen de lidstaten in hun nationale recht dat:

a) het beroep of het bezwaar de betrokkene het recht verleent

om in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar in de betrokken lidstaat te blijven, of

b) de overdracht automatisch wordt opgeschort en dat dergelijke opschorting verstrijkt na een bepaalde redelijke termijn, binnen welke een rechterlijke instantie na nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het verzoek een beslissing heeft genomen of een beroep of bezwaar al dan niet opschortende werking heeft, of

c) de betrokkene de gelegenheid heeft om binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar. De lidstaten zorgen ervoor dat er een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikbaar is door de overdracht op te schorten totdat de beslissing over het eerste opschortingsverzoek wordt gegeven. Beslissingen over het al dan niet opschorten van de uitvoering van het overdrachtsbesluit worden gegeven binnen een redelijke termijn die evenwel een nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het opschortingsverzoek mogelijk maakt. Een beslissing om de uitvoering van het overdrachtsbesluit niet op te schorten wordt gemotiveerd.

Wanneer de verzoekende partij instemt met een vrijwillige terugkeer, dan blijft zij verstoken van het recht op een effectief beroep in de zin van artikel 3 j° 13 EVRM – er werden immers grieven in de zin van artikel 3 EVRM opgeworpen in haar beroep tegen de bijlage 26quater. De interpretatie van de verwerende partij laat haar immers niet toe om in België te blijven totdat haar beroep behandeld is (artikel 27.3, lid 1, a) Dublinverordening (EU) nr. 604/2013). De overdracht is evenmin automatisch geschorst tijdens dit beroep (artikel 27.3, lid 1, b) Dublinverordening (EU) nr. 604/2013). Een vrijwillige terugkeer impliceert dat zij niet zal worden vastgehouden, waardoor haar beroep evenmin bij uiterst dringende noodzakelijkheid zal kunnen worden geactiveerd (artikel 27.3, lid 1, c) Dublinverordening (EU) nr. 604/2013).

De verwerende partij schendt dus manifest de artikelen 29.2 j° 27.3 van de Dublinverordening (EU) nr. 604/2013, evenals de materiële motiveringsverplichting (meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel). Ze schendt eveneens artikel 3 j° artikel 13 EVRM, aangezien de kandidaat-vluchteling geen garantie heeft dat zijn grieven zullen worden onderzocht alvorens deze wordt teruggestuurd, zonder dat deze als “ondergedoken” wordt beschouwd. Indien de verzoekende partij instemt met een vrijwillige terugkeer, dan dreigt zij onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling, wachtende totdat haar beroep tegen de bijlage 26quater onderzocht wordt (aangezien een vrijwillige terugkeer haar geen enkele garantie geeft dat dit het geval zal zijn alvorens zij vertrekt).”

2.2. De bestreden beslissing steunt op onder meer artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening, dat luidt:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat er op 18 april 2022 en 19 april 2022 woonstcontroles werden uitgevoerd op het door verzoekster opgegeven adres en dat zij er niet kon worden aangetroffen. Het motief luidt:

“Op 04.02.2022 deelde de betrokkene via een bericht van haar advocaat mee dat ze zou gaan verblijven op het volgende adres :

(...).

De betrokkene diende op 21.02.2022 een verzoek tot vernietiging van de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) d.d. 03.12.2021 in.

In het verzoekschrift wordt gemeld dat de betrokkene wat de beroepsprocedure betreft woonplaats kiest te “(...)” te weten het adres van het kabinet van haar advocaat.

De politie van de zone BruNo verrichtte op 18.04.2022 en op 19.04.2022 telkens twee controles op het bovenvermelde adres in Brussel. De betrokkene werd bij deze controles niet aangetroffen.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende haar verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft. Het is wel de taak van onze diensten te bewerkstelligen dat de betrokkene binnen een termijn van 6 maanden volgend op het akkoord tot terugname wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat.”

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

In het arrest Jawo t./Duitsland (nr. C-163/17 wordt overwogen wat volgt:

“53 Aangaande de vraag onder welke omstandigheden ervan kan worden uitgegaan dat de verzoeker “ondergedoken is” in de zin van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening, dient te worden vastgesteld dat de verordening hierover geen nadere toelichting verstrekt. (...)

56 In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure.

59 Gelet op deze doelstelling van een snelle behandeling wordt met de in artikel 29, lid 1 en lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening bepaalde overdrachtstermijn beoogd ervoor te zorgen dat de betrokken persoon zo snel mogelijk daadwerkelijk wordt overgebracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming, en tegelijkertijd – gelet op de aan de overdracht verbonden praktische complicaties en organisatorische problemen – de beide betrokken lidstaten de nodige tijd te geven om overleg te plegen over de totstandbrenging van de overdracht, en meer in het bijzonder de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, Petrosian, C 19/08, EU:C:2009:41, punt 40). (...)

61 Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat. (...)

Artikel 2, n) van de Dublin III-Verordening definieert het risico op onderduiken als volgt:

“risico op onderduiken: het in een individueel geval bestaan van redenen gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een verzoeker of een onderdaan van een derde land of een staatloze op wie een overdrachtsprocedure van toepassing is, zou kunnen onderduiken.”

Het Hof van Justitie stelt in het arrest Al Chodor t./Tsjechië (C-528/15) van 15 maart 2017, §28 dat gezien de vermelde objectieve criteria tot bepaling van het bestaan van een risico op onderduiken niet zijn vastgesteld, het toekomt aan het nationale recht deze vast te leggen. Dit indachtig werd in de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, artikel 1, §2 in de Vreemdelingenwet ingevoegd. Dit artikel definieert het risico op onderduiken als volgt:

“de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachtsmaatregel (...); “

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in de zaak niet het geval is.

Het is niet kennelijk onredelijk te oordelen dat verzoekster, door het gebruik maken van verschillende adressen, zich tracht te onttrekken aan de verwerende partij om wetens en willens een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat te vermijden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat overeenkomstig artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet verzoekster zelf elke adreswijziging aan de verwerende partij per aangetekende zending dient over te maken. Artikel 51/2, eerste en vierde lid van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient overeenkomstig artikel 50, § 3, dient in België woonplaats te kiezen (...)

“Elke wijziging van de gekozen woonplaats moet bij een ter post aangetekende zending medegedeeld worden aan de Commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsook aan de Minister.”

Het is de verantwoordelijkheid van verzoekster en/of haar raadsman om de correcte informatie te verschaffen aangaande de werkelijke verblijfplaats. Uit geen enkel stuk uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster of haar raadsman dit heeft gedaan. Het gegeven dat verzoekster een e-mail met adresverandering en een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft ingediend tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, weerlegt de beoordeling van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat verzoekster zich doelbewust onttrekt aan de autoriteiten niet. Het overmaken per e-mail van een adreswijziging waar verzoekster niet kan worden aangetroffen staat los van het gegeven dat zij zich niet mag onttrekken aan de verwerende partij en zodoende een overdracht verhindert.

Een schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC